
Dokonalé srdce

By David Wilkerson

October 2, 1989 Je možné chodit před Hospodinem s dokonalým srdcem! Bůh řekl Abrahamovi: „Já jsem Bůh silný všemohoucí; chodiž ustavičně před mnou a budiž dokonalým“ (Genesis 17:1).

Bůh také řekl dětem Izraele: „Dokonalý budeš před Hospodinem Bohem svým“ (Deuteronomium 18:13). David byl ve svém srdci rozhodnutý tento příkaz poslechnout. Řekl: „Opatrně se míti budu na cestě přímé... choditi budu ustavičně v upřímnosti srdce svého i v domě svém“ (Žalm 101:2).

Písmo také ukazuje, že Šalamoun nesplnil Boží příkaz být dokonalý: „Nebylo srdce jeho celé před Hospodinu Bohu jeho, jako bylo srdce Davida otce jeho... Nenásledoval cele Hospodina, jako David otec jeho“ (1. Královská 11:4–6).

Vidíme, že Hospodinův příkaz být dokonalý je rovněž v Novém zákoně. Ježíš řekl: „Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš Otec, který je v nebesích“ (Matouš 5:48).

Pavel napsal: „...abychom každého člověka postavili dokonalého v Kristu Ježíši“ (Koloským 1:28) a ve stejném dopise: „...abyste stáli dokonalí a plní ve veškeré Boží vůli“ (4:12).

A Petr řekl: „A když maličko potrpíte, kéž vás Bůh veškeré milosti, jenž nás v Kristu Ježíši povolal do své věčné slávy, přivede k dokonalosti, upevní, posilní a ustanoví“ (1. Petr 5:10).

Dokonalost neznamena absolutně bez hříchu, bezvadné, bezchybné srdce. Člověk soudí podle vnějšího vzhledu, podle toho, co vidí. Ale Bůh soudí srdce, neviditelné motivy (viz 1. Samuel 16:7 „Ale Hospodin řekl Samuelovi: Nehleď na tvárnost jeho a na zřetel postavy jeho, nebo jsem ho zavrhl; nebo ne patřím, nač patřím člověku. Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci“). O Davidovi bylo řečeno, že měl dokonalé srdce před Bohem „po všechny dny svého života,“ přestože často před Hospodinem chyboval. Jeho život je navždy poznamenán cizoložstvím a smutnou proslulou vraždou.

Základní definice dokonalého je: úplnost, kompletnost, zralost, dospělost. V řečtině a hebrejštině tato definice zahrnuje: bezúhonnost, čestnost, poctivost, být bez poskvrny, bez vady, naprosto poslušný. Znamená to dokončit všechno, co bylo začato; dokonalé provedení. Wesley to nazýval „neustálou poslušností.“

Dokonalé srdce je citlivé, poslouchající srdce. Rychle a úplně odpovídá na Hospodinova dvoření, šeptání a varování. Toto srdce vždy říká: „Mluv, Pane, tvůj služebník poslouchá. Ukaž mi cestu a já po ní půjdu.“

Jednou během dlouhé cesty z farmy Teen Challenge v Pensylvánii do New York City mluvil Pán k mému vnitřnímu člověku: „Existuje taková věc jako dokonalé srdce. Chci ti ukázat, co to je, abys o něm mohl usilovat!“

Tehdy Bůh zjevil mému duchu, že Kristus se svěřil všem, kdo před ním chodí s dokonalým, citlivým, poslouchajícím srdcem – a že toto srdce se vyznačuje třemi věcmi.

Dokonalé srdce je zpytující, „Nebo všecka srdce zpytuje Hospodin“ (1. Paralipomenon 28:9). Dokonalé srdce volá s Davidem: „Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má. A popatř, chodím-li já cestou odpornou tobě, a ve mě cestou věčnou“ (Žalm 139:23–24).

Bůh také řekl Jeremiášovi: „Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce“ (Jeremiáš 17:10). Hebrejský význam této fráze je: „Já prohledávám, do hloubky prozkoumávám.“ Písmo říká: „Duch totiž zkoumá všechny věci, i Boží hlubokosti“ (1. Korintským 2:10).

Ježíš mluví ve Zjevení 2:24 o „hlubokostech Satanových,“ o klesání do opravdových hlubin hříchu. Říkal tím, že zlo klesá hluboko do duše – že má kořeny, které prorůstají do pekla. David řekl o bezbožnících: „Tak vnitřnost a srdce člověka hluboké jest“ (Žalm 64:6). „Nebo nevěstka jest jáma hluboká“ (Přísloví 23:27).

Všechny tyto pasáže jsou svatá varování: „Neuvědomujete si, jak hluboce vás toto spojení se zlem ovlivnilo. Stáhlo vás do hlubin samotného Satana, hlubin, které jsou záhadné, nevyzpytatelné, bezedné jako mořské hlubiny. Tato cesta vede do pekla.“

V těchto konečných dnech se stal hřích složitý, lstivý, propracovaný, smyslný a víc rafinovaný. Přichází přestrojený za umění, kulturu a vzdělání. Vím, že teď existují nové hlubiny hříchu. Mají silnější, hlubší kořeny. Naše děti jsou konfrontované s hlubinami hříchu, kterým jsme nikdy nečelili ani je nebudeme znát! „Bůh tím, kteříž hluboko před Hospodinem skrývají radu, jejichž každý skutek děje se v temnostech“ (Izaiáš 29:15).

Dokonalé srdce chce, aby Duch svatý přišel a prohledal hlubiny nejvnitřnějšího člověka, aby ozářil všechny skryté části, aby prozkoumal a vykopal a odhalil všechno, co je nepodobné Kristu. Povrchní, mělké kázání nekope dostatečně hluboko, aby to udělalo. A ti, kdo ukrývají tajný hřích, nechtají být usvědčeni, prozkoumání nebo prohledáni.

Jeden bratr ke mně přišel s pláčem během modlitebního shromáždění. Odešel z Times Square Church před pár měsíci, protože cítil, že Slovo, které vychází z kázání, je příliš ostré, pronikavé. Po celou dobu dál pokračoval s Pánem a chtěl nechtěl roste (proti své vůli). Ale nakonec odešel a začal navštěvovat církve, kde se kázalo uhlazené slovo.

Brzy tento bratr spadl do starých hříchů. Všim v církvi povrchně procházel a ostatní mu říkali, že je s ním všechno v pořádku – ale on to věděl lépe! Klesal hlouběji do svých starých hříchů! Teď se na modlitebním shromáždění vrátil zpět k ryzímu Božímu slovu.

Ten samý večer sedl hned vedle tohoto člověka muž na invalidním vozíku. Byla s ním jeho manželka. Projeli mnoho mil jen proto, že chtěli slyšet usvědčující slovo! Tento muž hladověl po tom, aby Bůh otřásl jeho nejvnitřnější bytostí. Řekl: „Je to už tak dávno, co jsem slyšel poselství, které mě usvědčilo!“

Mnoho křesťanů dnes chce překrytí Krví – ale ne očistění! Jasným příkladem toho, jak by měla Církev chodit s Bohem, je oběd ve starozákonním stánku úmluvy.

Stánek úmluvy měl vnější prostranství, kde se zabíjela obětní zvířata. To zajistilo krev k překrytí hříchu. Ale venku bylo také umyvadlo, kde se konalo očisťování.

Žádný kněz nemohl vstoupit do svatyně svatých a komunikovat s Bohem tváří v tvář, aniž by byl očistěn a splnil závazek úmluvy svatého místa.

Evangelium, jak je dnes slyšíme, zní asi takto: „Jen běžte k oltáři a vírou věřte, že tam je prolitá Krev. Potom běžte směle do svatyně svatých. Opona je roztržena, tvůj Tatínek tě miluje, On tě očekává.“

Vidí jen Ježíše, který je v tobě.“

Křesťané, kteří toto myšlení ochotně přijmou, vědí, že mohou obejít umyvadlo – které tu stojí pro nás, abychom byli omyti vodou Slova. Vědí, že se mohou protlačit mimo závazek svatého místa s hříchem, který je na nich všude jako škraloup, s hříšnými zvyky hluboko zapuštěnými v jejich srdcích, jít přímo dovnitř a chlubit se: „Jsem spravedlnost Boží v Kristu.“

Dokonalé srdce je mnohem víc než bezpečí nebo překrytí hříchu! Usiluje být v Jeho přítomnosti, aby mělo společenství! Společenství je mluvení s Pánem, sdílení něžného přátelství, hledání Jeho tváře. A to je to, co můžete získat ve svatyni svatých! A přichází to v tomto pořadí: překrytí, očištění, závazek, společenství.

Mnoho věřících však nechce nic víc, než být překrytí – rychlou vstupenku do slávy! Žádná bolest, žádný kříž, žádné očištění! Obcházejí a křičí: „Jsem pod Krví, pod Krví! Jsem spasený!“

Ale citují jen jednu polovinu verše: „A krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očisťuje od veškerého hříchu“ (1. Jan 1:7). Přečtěme to celé: „Řekneme-li, že s ním máme společenství, a chodíme ve tmě, lžeme a nečiníme pravdu. Chodíme-li však ve světle, jako on je ve světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše Krista, jeho Syna, nás očisťuje od veškerého hříchu“ (1. Jan 1:6–7). Ježíš řekl: „Vy jste již čistí kvůli slovu, které jsem k vám mluvil“ (Jan 15:3).

Slyšíme kázání, které říká: „Nepotřebuješ být prozkoumáván. Všechny tvé hříchy jsou beztak pod krví Ježíše! Všechno to kopání a vyhledávání hříchu přináší jen odsouzení a vinu.“

Ale Písmo říká, že David měl dokonalé srdce – přesto volal: „Vyzpytuj mě, Bože silný!“

Ve Zjevení 2:23 Ježíš říká: „A všechny církve poznají, že já jsem Ten, který zkoumá mysl i srdce, a odplatím vám každému podle vašich skutků.“ Milovaní, On se obrací na Církev!

Pánovo prozkoumávání není pomstychtivé, trestající, ale spásné. Jeho záměrem není nás dopadnout při hříchu nebo nás odsoudit – ale spíš nás opravit, abychom vstoupili do jeho svaté přítomnosti jako čisté, ryzí nádoby: „Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo stane na místě svatém jeho? Ten, kdož jest rukou nevinných, a srdce čistého... Ten přijme požehnání od Hospodina“ (Žalm 24:3–5).

Dokonalé srdce je srdce, které důvěřuje Bůh mi nedávno ukázal ohledně důvěřování v Něho něco, co jsem předtím nikdy neviděl! Žalmista píše: „V tobě doufali otcové naši, doufali, a vysvobožovali je. K tobě volávali, a spomáhals jim; v tobě doufali, a nebývali zahanbeni“ (Žalm 22:4–5).

Znovu a znovu David svědčí: „V Hospodina doufám...“ (Žalm 11:1). „Bože můj, v tobě naději skládám“ (Žalm 25:2). Základ slova důvěřovat v Hebrejštině naznačuje: „vrhnout se do propasti“ – to znamená být jako dítě, které slyší svého otce, jak říká: „Skoč!“ a které důvěřivě poslechne, vrhne se z okraje propasti a do náruče svého otce.

To je jedna stránka důvěry. Některí z vás jsou na tomto místě právě teď. Jste na okraji, balancujete a nemáte jinou volbu než vrhnout se z okraje propasti a do Ježíšovy náruče! Některí prostě rezignovali na svou situaci – což ve skutečnosti není víc než fatalismus. Nazývají to důvěrou. To není důvěra, ale – je to otuplost. Důvěra je mnohem víc než pasivní rezignace! Je to aktivní víra!

Některí z vás chápou našeho Pána jako nějaký druh vesmírné společnosti „hasičů.“ Je to jako by

---

Satan zapálil tvůj dům a ty bys zůstal na stole a vřel: „Pane, pomoc! Zachraň mě!“ Tak přijde Pán se svými anděly, drží velkou síť a říká: „Skoč!“ Ty doopravdy skočíš, dům shoje a ty řekneš: „Díky, Pane, žes mě z toho dostal!“

Mnozí z nás omezují svou důvěru na tyto záchranné operace. Je to, jako bychom Pánu řekli: „Věřím, že přijdeš a uhasíš každý můj oheň, zachráníš mě ze všech mých problémů, a vysvobodíš mě ze všech mých zkoušek. Víím, že tam budeš, Pane, když tě potřebuji.“

Když to děláme, myslíme si, že naše víra je dostatečně pružná a že se Bohu líbí. Ale neuvědomujeme si, že jsme pouze přisoudili ďáblu, že je pánem a Pán že je ten, kdo reaguje. Vidíme Satana jako toho, kdo působí a plánuje všechny naše zkoušky, trestání a tvrdé časy. Zdráždíme: „Ďábel to způsobil!“

Z tohoto hlediska Bůh vypadá jako Ten, kdo jednoduše reaguje na všechny ďáblem dobře zosnované plány. Ale náš Bůh nikdy nereaguje – On je iniciátor!

Jestliže opravdově chodíš s Kristem, nejsi ďáblovým boxovacím pytlákem! Nemá volný přístup, aby tě sužoval nebo se tě dotknul. Co bych to byl za otce, kdybych dopustil, aby nějaký pedofil, pěkupník s drogami nebo surovec měl volný přístup k některému z mých dětí? Přesto chodíme a říkáme: „Ďábel mi udělal tohle... zavěsily tohle dveře... naložil na mě tohle nebo tamto!“

Věřící, kde je váš Otec? Spí snad? Nestará se o vás? Chcete mi říci, že dopustí, abyste byli nechráněnou kořistí pro násilníky a zabijáky? Nikdy!

Satan se nemohl dotknout Joba bez Božího svolení. Bůh musel snížit zeď kolem Joba, aby ho Satan mohl ničit! Ježíš byl „veden Duchem na poušť, aby byl pokoušen od ďábla“ (Matouš 4:1).

Bůh vždy všechno řídí. Ani na jeden okamžik nebyl – nebo není – Satan mimo moc Božího slova!

Kristus se Pavlovi zjevil jako ten, kdo „otvírá jejich oči, aby se obrátili od tmy ke světlu a od moci Satana k Bohu“ (Skutky 26:18). Posel Satana přišel, aby ranil Pavla ostnem v těle, ale jen proto, že to Bůh dovolil. Bůh nemohl dopustit, aby se jeho služebník povyšoval pro veliké zjevení, které přijal. Bůh to měl pod kontrolou.

Nejméně dvakrát se Pavel pokoušel jít do Tesaloniky, „ale Satan nám zabránil“ (1. Tesalonickým 2:18). Přesto ďábel nemohl zastavit Boží dílo. Věřící v Tesalonice se později stali Pavlovou „korunou chlouby.“

Děvotující srdce říká: „Všechny mé kroky jsou řízeny Hospodinem! On je můj milující Otec. On dopustí trápení, pokušení a zkoušku – ale nikdy víc, než kolik dokážu snést, neboť vždycky připraví cestu úniku! On má pro mě věčný plán a záměr. On má spočítané všechny vlasy na mé hlavě. On má spočítané všechny buňky a zformoval všechny mé části, když jsem byl v matčině lůně. Ví, kdy sedím, stojím nebo ležím. Jsem zřetelní Jeho oka. On je Pán – nejen mého života, ale nad každou událostí a situací, která se dotýká mého života!“

Bůh má všechno pod kontrolou!

Dokonalé srdce je zlomené srdceKdyž jsem si myslel, že víím, co to je zlomené srdce. Myslel jsem si, že jsem zkroušenost mnohokrát zažil – dokud Duch svatý neotevřel moje oči pro hlubší význam

---

tohoto slova.

David řekl: „Nebo blízko jest Hospodin t[em], kteříž jsou srdce skroušeného, a pot[rebným] v duchu spomáhá“ (Žalm 34:18). Také řekl: „Ob[ěti] Boží duch skroušený; srdcem skroušeným a pot[rebným], Bože, nezhrzíš“ (Žalm 51:17).

Zkroušenost je mnohem víc než pláč, mnohem víc než smutek a bolest, víc než žalem zdrcený duch, víc než pokora. Opravdu, mnozí, kteří pláčou, nemají zlomené srdce. Mnozí, kteří leží před Bohem a sténají, nejsou zlomeni v duchu. Pravá zkroušenost uvolňuje v srdci nejv[ětší] Boží moc, kterou B[ůh] může sv[ětit] člověku – v[ětší] než moc ke vzk[říšení] z mrtvých, v[ětší] než moc nad nemocí!

Duch svatý promluvil k mému srdci: „Ukážu ti, co B[ůh] vidí jako zlomenost srdce – abych v tob[ě] mohl uvolnit moc, pot[rebnou] v dob[er]é z[ak]azy.“ Je to moc k obnovení ruin do p[řevodního] stavu – moc, která p[řináší] speciální slávu a čest našemu Pánu v neklidných časech!

Zkroušenost má co do činění se zdmi: rozbité, zhroucené, rozpadající se, z[řícené] zdi. „Ob[ěti] Boží duch skroušený; srdcem skroušeným a pot[rebným], Bože, nezhrzíš. Dobrotiv[ě] nakládej z milosti své s Sionem, vzd[ělej] zdi Jeruzalémské“ (Žalm 51:17–18). B[ůh] spojuje zdi Jeruzaléma se zkroušeností srdce.

Dovolte, abych vám ukázal jeden p[ří]klad opravdu zkroušeného muže: „I vyjel jsem branou p[ř]i údolí v noci k studnici drakové a k brán[ě] hnojn[é], a ohledoval jsem zdi Jeruzalémských, kteréž byly pobo[řené], a bran jeho zkažených ohn[ím]... Pročež bral jsem se z[hr]u podlé potoka v noci, a ohledoval jsem zdi. Odkudž vracel se, vjel jsem branou p[ř]i údolí, a tak jsem se navrátil“ (Nehemiáš 2:13, 15).

Nehemiáš v temné noci „obhlížel zdi.“ Je tu použité hebrejské slovo shabar. Je to stejné slovo, které je v Žalmu 51:17 použité pro „srdce skroušené.“

N[ěkdo] by si mohl myslet, že Nehemiáš byl tak zkroušený, když „sedna plakal jsem a kvíлил za n[ě]kolik dní, a postil jsem se, i modlil jsem se, i modlil jsem se před Bohem nebeským“ (Nehemiáš 1:4). Ale toto vzlykání, kvílení a vyznávání bylo jen začátkem zlomení. Nehemiášovo srdce nebylo zcela zlomené, dokud nep[ři]šel do Jeruzaléma, nevid[ěl] jeho zdi – a nerozhodnul se, že pro to n[ě]co ud[ělá]!

Nehemiáš mohl z[řít] na královském dvo[ře] v paláci v Susan, mít období pláče a časy truchlení, postit se po n[ě]kolik dn[í], vyznávat a modlit se – a stále ještě by nem[ěl] zlomené srdce!

Široko daleko se ší[lo] slovo, „že p[ři]šel člověk, kterýž by obmýšlel dobré syn[ov] Izraelských“ (Nehemiáš 2:10). Nehemiáš řekl: „Neoznámil jsem žádnému, co mi dal B[ůh] m[oj] v srdce, abych činil v Jeruzalém[ě]“ (2:12).

Projížd[ěl] se zvenčí kolem na oslu a „obhlížel ruiny.“ V hebrejštin[ě] to znamená: „Jeho srdce bylo zlomeno dv[ě]ma zp[ř]esoby.“ Zaprvé mučivou bolestí kv[ě]li ruinám – a za druhé nad[ěj]í na jejich znovu vystav[ě]ní („p[řekypující] nad[ěj]í“)!

Tohle je opravdu zlomené srdce – srdce, které vidí církev a rodiny v ruinách a cítí Hospodinovu bolest. Takové srdce se rmoutí nad výčitkami, které to vrhá na Hospodinovo jméno. Dívá se hluboko dovnitř a vidí, tak jako vid[ěl] David, svou vlastní hanbu a chyby, a volá: „Pane, zp[ř]esobil jsem trhlínu ve zdi. Nevážil jsem si tvého sv[ě]tého sv[ě]dectví. Jsem zdrcen svými h[ř]íchy. Takhle už to dál nejde!“

Ale je tu ještě další součást zkroušenosti: nadání. Opravdu zlomené srdce slyšelo od Boha: „Já uzdravím, obnovím a postavím. Zbav se smetí a dej se do práce k regeneraci trhlin!“

Před třemi lety jsem se procházel po Times Square, vzlykal a truchlil kvůli všem hříchům. Vrátil jsem se domů do Texasu a více než rok jsem plakal a rmoutil se. Potom Bůh řekl: „Jdi a něco se všemi těmi ruinami udělej.“

Přišel jsem a viděl zkázu, ale nebyl jsem zcela zlomen, dokud jsem nebyl pohnut nadání, abych začal znovu stavět zeď!

Už jsi ve svém vlastním životě „obhlížel ruiny“? Podobně jako David jsi zhešil a zahrnoval Boží jméno výčitkami? Je ve tvé zdi trhlina, něco, co není opraveno?

Milování, je dobré padnout na Skálu (Ježíše) a být rozdrčen – rozpadnout se na malé kousíčky. Když vidíš Krista ve vši Jeho slávy, pohled na něj tě opravdu rozdrťí. I ty dobré věci v tobě – talent, efektivita, všechny tvé schopnosti – se roztříští, když stojíš nebo ležíš před Ním, bezmocný a vyčerpaný!

Daniel řekl: „Ale nezůstalo i ve mně síly, a krása má změnila se, a porušila na mně, aniž jsem mohl zadržeti síly“ (Daniel 10:8). Zkroušenost, zlomené srdce je úplné rozdrčení veškeré lidské síly a schopností. Je to rozpoznání plné skutečnosti hříchu a výčitek zahrnujících Kristovo jméno!

Avšak je to také toto rozpoznání: „Stůj na místě svém, nebo nyní poslán jsem k tobě“ (Daniel 10:11). Je to absolutní jistota, že se věci změní – že přijde uzdravení a obnovení. Tvé trosky budou zregenerovány pro Boha!

Je to svatá víra, která říká: „Bůh ve mně pracuje! Satan mě nemůže držet. Nebudu horší ani nepadnu. Můj hřích mě trápil, ale činil jsem pokání. Teď je čas povstat a znovu stavět!“

Dokud se nechopíš této nadání, horlivosti a odhodlání, nestanou se tvé slzy minulostí. Tvůj život možná ještě vypadá jako hromada sutí, s kopci nahromaděného prachu a poboženými místy, která potřebují opravit. Ale pamatuj si – máš ve své ruce Jeho meč a nástroje. A navíc je tu veliký nápis, zapsaný Boží vlastní rukou, který říká:

Bůh jedná! Nepřátelé, dejte si pozor!